

INSTITUT VIL·LA ROMANA
LA GARRIGA

XIX CONCURS 2013-2014

EL GUST PER LA LECTURA

Institut Vil·la Romana

La Garriga

Categoria D

Roberto Innocenti i Aaron Frisch. *La Caputxeta Vermella*

Títol: La Rateta que escombrava l'escaleta 2.0

**Autors: Laia Martí Montilla, Antonella Olivero Evangelista, Mar
Sallés Giralt i Carla Moreno Sáez**

3r ESO – Grup C –

Professora: Sílvia Garcia Dalmases

LA RATETA QUE ESCOMBRAVA L'ESCALETA 2.0

Adaptació de *La rateta que escombrava l'escaleta*

—Us he explicat mai la història d'aquella jove que gràcies a un dècim de loteria i una carta anònima va trobar l'amor de la seva vida?

—No, jo la vull saber! —va dir la Marina, la petita de la casa.

—Doncs... Vet aquí una vegada, fa molts i molts anys, bé, no fa tants anys hi havia una jove anomenada Alexandra, coneguda amb el nom d'Alex per tota la ciutat de Manhattan. La noia sempre estava escombrant l'escaleta de l'entrada del seu pis. Cada matí el seu millor amic l'anava a veure. Hi havia dies que es podien passar hores i hores asseguts parlant, o fins i tot, en silenci, la companyia que es feien l'un a l'altre ja omplia el silenci. Una tarda, escombra que t'escombraré, l'Alex es va trobar un dècim

de loteria a l'escaleta, ella no en comprava mai, però aquest se'l va quedar, ja que quan el va tocar un calfred li va recórrer tota l'esquena. Al cap de tres dies, escoltant la ràdio, fent un petit descans asseguda al replà, van anunciar que el número del seu dècim era el premiat. No s'ho podia creure: li havia tocat la Grossa!

Aquella mateixa tarda va anar al centre comercial, havia de comprar a dues botigues. Primer va anar a comprar-se un llacet caríssim que feia mesos i mesos que observava des de l'aparador. Per

acabar, va comprar-se una casa molt gran a la millor immobiliària de tota la ciutat. Un cop va haver fet els dos encàrrecs, va tornar a casa eufòrica. Durant la setmana següent va estar fent la mudança. El seu amic desconeixia què estava passant. L'últim dia, per certes raons personals, l'Alex no li'n va poder dir res.

Els mesos van anar passant i a cap dels dos protagonistes de la nostra història se'ls treia el somriure de l'altre del cap. Durant tot aquell temps l'Alex va experimentar noves experiències. El fet de tenir tants diners, havia atret molts nois que la coneixien des de feia temps i, ja fos pel que posseïa o pel seu físic, que mai li havien fet cas.

En aquell moment, en Marc, li va venir al cap. Aquell noi l'havia menyspreat milers de cops, però de totes aquelles situacions en destacava una: estava parlant amb el seu antic veí com molts altres dies a l'escala. En aquell moment el Marc passava pel seu

davant i la va insultar i tractar de tal manera que el seu millor amic va haver d'encarar-se amb aquest personatge tan barroer.

Dues setmanes després d'haver adquirit la seva nova vivenda, el Marc va tornar a aparèixer molt simpàtic i amable amb ella. A l'Alex, aquell comportament li va estranyar molt, però de petita sempre li havien dit que tothom mereix una segona oportunitat. Així doncs, aquella mateixa tarda, l'Alex i en Marc van anar al centre comercial on s'havia comprat el llacet a prendre un cafè. Allà la jove va veure que per molt que la gent intenti aparentar una cosa que no és, sempre seguiran sent ells mateixos. En Marc seguia sent el mateix hipòcrita que havia conegut anys enrere. Perquè l'única persona que la valorava pel que era i no pel que tenia era el seu veí.

L'antic amic de l'Alex, cada cop que passava pel seu portal, s'entristia i li venien al cap les hores passades a la vora del foc amb ella i una tassa de xocolata calenta. L'havia de trobar. Va estar pensant-hi moltes hores i finalment ho va tenir clar. Com que sempre es tenien l'un a l'altre no va ser fins al moment que es van separar que es van adonar del que sentien per aquell amic que sempre havia estat al seu costat.

Després de buscar molt, va aconseguir enviar-li a l'Alex una carta anònima, tot i que ella reconeixeria aquella lletra a qualsevol lloc. Va acudir al lloc citat, sempre amb el llacet posat, sense pensar-s'ho dues vegades. Un cop es van retrobar, no es van tornar a separar més, i van crear junts una preciosa família.

—Pare, com es deia el noi? —va preguntar el més gran de la família Garcia.

—Pau, es diu Pau Garcia.

En aquell moment l'Alex va entrar a la sala carregada amb la compra. En veure les cares de perplexitat dels seus fills, i la mirada que li va dedicar en Pau, va saber que els nens ja sabien la seva història.